

не мога! Сърдцето ми не иска да приеме лицемърната служба на духовници, които сложиха царския вѣнецъ връзъ челото на единъ убиець... Защото устата имъ сж пълни съ медъ и угода, съ благочестие и смирение, ала душиѣ имъ сж тъмни и грозни като пъкълъ... Сърдцата имъ алчни за земни наслади... Животътъ имъ — opakото на това, което проповѣдватъ...

Белослава остана дълго време замислена. Следъ това хвърли бързо погледъ къмъ момъка. Бледа усмивка рзчупи коравата упоритостъ на лицето ѝ. Тя сложи ржка на рамото му. Въ очитѣ ѝ сипна ведрина.

— Защо отъ нѣкое време насамъ ходишъ съ такива стари, износени дрехи, хранишъ се тѣй малко, отбѣгвашъ отъ веселби и люде...

— Колко бърже досажда велелепието на плътта, какъ лесно се насища сърдцето на земнитѣ блага... А душата е неутолима... И догонва все по-чисти, все по-непостижими висоти... — пошѣпна тѣжно момъкътъ.

Момата плахо спрѣ очи връзъ вдъхновеното му лице, внезапно засѣнено отъ мраченъ облакъ. Пакъ сведе чело.

Нѣкой тихо похлопа. Надникна стара ромейска прислужница на Зоя.

— Единъ търговецъ иска да покаже на свѣтлата княгиня чудни гиздила отъ Александрия.

— Да дойде — отвърна неувѣрено Белослава и не посмѣ да се извърне къмъ момъка, който бързо бѣ скочилъ, протегайки ржка къмъ шалката си. — Почакай още малко. Искамъ ти да ми изберешъ нѣщо...

Добромиръ въздъхна нетърпеливо.

На прага застана дребенъ, сухъ старецъ, наметнатъ съ черна пелерина, съ боси крака, обути въ налъми. Той сне качулката отъ челото си, приближи съ ситни крачки, тропайки по зеленитѣ плочки на голѣмата стая.

— Научихъ, че милостивата княгиня Белослава дигрила сѣрмени колани и мрежи за коси. Това е най-новата носия въ Константиновградъ. Донесоха ми ги чакъ отъ ве-